

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pn-409/2021-81

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Vlatki Toplak, kao sucu pojedincu, temeljem prijedloga višeg sudskog savjetnika-specijaliste Lidije Đogaš Batovanja, u pravnoj stvari tužiteljice Andree Brumnić iz Zagreba, Ulica Dragojle Jarnević 4, OIB 29714396756, zastupane po punomoćnici Mireli Blažević, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Borisa Zaninovića iz Zagreba, Badalićeva 1, OIB 65245162051, zastupanog po punomoćniku Marku Markoviću, odvjetniku u Zagrebu, radi naknade štete, nakon održane i zaključene javne i glavne rasprave dana 25. kolovoza 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, dana 1. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Dopušta se preinaka povišenjem tužbenog zahtjeva kako ga je tužiteljica postavila podneskom od dana 15. svibnja 2025.

II Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 2.700,91 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 17. veljače 2021. do isplate, te se nalaže tuženiku isplatiti tužiteljici na ime izgubljene zarade iznos od 1.826,88 eura zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim:

- na iznos od 568,22 eura od dana 15. studenog 2020. do isplate,
- na iznos od 595,30 eura od dana 15. prosinca 2020. do isplate,
- na iznos od 663,36 eura od dana 15. siječnja 2021. do isplate,

i to do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 5.425,73 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2026. kao dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV Odbija se tuženik u cijelosti sa zahtjevom za naknadom troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi i tijekom postupka navodi kako je dana 6. listopada 2020. oko 12 sati, u Zagrebu, Branimirova ulica ispred br. 19, na nogostupu, tuženik naletio električnim romobilom na tužiteljicu, te ju ozlijedio, nakon čega je ona prevezena u KBC Sestre milosrdnice. Tužiteljica je uslijed udarca odbačena u zid, te je ozlijedila glavu i ogrebala koljena. Po dolasku u KBC Sestre milosrdnice, konstatirana joj je otvorena rana glave, potres mozga, kontuzija koljena, te je postavljena dijagnoza iščašenja i nategnuća cervikalne kralježnice, radi čega je tužiteljica zadržana na odjelu Klinike za neurokirurgiju do sljedećeg dana. Nakon toga je obavila preglede – CT mozga, EEG, te je uzimala propisanu terapiju, a zbog posljedica nezgode, nekoliko mjeseci nakon iste se osjećala loše, te je u povijesti bolesti od 11. prosinca 2020. konstatirano da je stanje u pogoršanju, da je i nadalje fokus na prometnoj nezgodi, da ima strahove, ne usudi se sama hodati vani, da je razvila izbjegavajuće ponašanje, pati od nesanice, glavobolje, pojačano je dekoncentrirana, zaboravljiva, otežanog funkcioniranja. Ukazuje kako je time povrijeđeno pravo osobnosti tužiteljice na tjelesno i duševno zdravlje, čime joj je nastala neimovinska šteta u smislu članka 19. st. 2. u vezi s člankom 1046. Zakona o obveznim odnosima. Slijedom navedenog tužiteljica potražuje s osnova pretrpljenih duševnih boli zbog smanjenja životne aktivnosti iznos od 8.000,00 kn, s osnova pretrpljenih fizičkih boli iznos od 7.000,00 kn, s osnova pretrpljenog straha iznos od 8.000,00 kn te s osnova tuđe pomoći i njege iznos od 2.000,00 kn odnosno ukupan iznos pravične naknade u iznosu od 25.000,00 kn.

2. Nadalje, tužiteljica navodi kako je bila na bolovanju od dana štetnog događaja do 29. siječnja 2021. te da je u tom razdoblju pretrpjela štetu u vidu izgubljene naknade za prekovremeni rad. Za tužiteljicu je utvrđeno da postoji potreba za uvođenjem prekovremenog rada za 10., 11. i 12. mjesec 2020. Po ovom osnovu tužiteljica potražuje iznos od 4.722,00 kn na ime izgubljene naknade za prekovremeni rad za mjesec listopad (50 sati mjesečno x 94,44 kn bruto naknade po satu), iznos od 4.947,00 kn na ime izgubljene naknade za prekovremeni rad za mjesec studeni (50 sati mjesečno x 98,94 kn bruto naknade po satu), te iznos od 4.516,50 kn na ime izgubljene naknade za prekovremeni rad za mjesec prosinac (50 sati mjesečno x 90,33 kn bruto naknade po satu). Slijedom gore navedenog, tužiteljica predlaže da sud, temeljem odredaba čl. 1045., 1046. i 1100. Zakona o obveznim odnosima donese sljedeću presudu kojom se nalaže tuženiku isplatiti tužiteljici na ime pravične novčane naknade iznos od 25.000,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od dana podnošenja tužbe do isplate te iznos od 4.722,00 kn na

ime izgubljene naknade za prekovremeni rad sa zateznom kamatom tekućom od 1. studenog 2020. do isplate uz naknadu troškova postupka.

3. U odgovoru na tužbu tuženik priznaje nastanak predmetnog štetnog događaja u smislu vremenskog i prostornog tijeka no osporava da je do predmetnog štetnog događaja došlo na način kako je to tužiteljica opisala u tužbi, osporava osnov i visinu utuženog potraživanja, smatra da postoji doprinos tužiteljice nastanku predmetnog štetnog događaja u omjeru od 70% dok smatra da bi njegov doprinos bio u omjeru od 30%, smatra kako tužiteljica u predmetnom štetnom događaju nije zadobila teže tjelesne ozljede te da nema težih posljedica, te da neke od navedenih psihičkih tegoba nisu u uzročnoj vezi sa predmetnim štetnim događajem. Nadalje, tuženik spori i potraživanje tužiteljice na ime izgubljene zarade, osporava vjerodostojnost dokumentacije temeljem koje tužiteljica potražuje izgubljenu zaradu te da ista neosnovano potražuje izgubljenu zaradu za razdoblje prije štetnog događaja, odnosno od 1. do 5. listopada 2020.

4. Nadalje, tužiteljica je tijekom postupka, a nakon zaključenja prethodnog postupka (zaključen dana 20. siječnja 2022. – list 57-58 spisa) te provedenog medicinskog, prometno-tehničkog i financijsko-knjigovodstvenog vještačenja uredila tužbeni zahtjev podneskom od 15. svibnja 2025. kojim potražuje isplatu ukupnog iznosa od 4.527,79 eura (na ime neimovinske štete za povredu prava osobnosti te za tuđu pomoć i njegu iznos od 2.700,91 eura, a za izgubljenu zaradu ukupni iznos od 1.826,88 eura) sve sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama kao u točki II. izreke i uz naknadu troškova postupka tužiteljice.

5. Sud ukazuje kako predmetno uređenje tužbenog zahtjeva predstavlja preinaku tužbenog zahtjeva u smislu čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje ZPP), budući je podneskom od 15. svibnja 2025. tužiteljica uredila tužbeni zahtjev na način da potražuje ukupni iznos od 4.526,88 eura, dok je prvotno postavljenim tužbenim zahtjevom potraživala iznos od 3.944,79 eura.

6. Naime, tužiteljica je tijekom postupka u nekoliko navrata uređivala tužbeni zahtjev i to na način da je još u prethodnom postupku podneskom od 22. srpnja 2021. zatražila isplatu iznosa od 60.698,46 kn/8.056,07 eura kojoj preinaci se tuženik protivio no za ukazati je da sukladno čl. 190. st. 1. ZPP-a tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu, a nakon zaključenja prethodnog postupka ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja istog (čl. 190. st. 2. ZPP-a), potom je podneskom od 16. prosinca 2022. zatražila isplatu iznosa od 36.048,46 kn/4.784,45 eura što predstavlja smanjenje tužbenog zahtjeva odnosno djelomično povlačenje za koje je uvijek potreban pristanak tuženika, a koji se navedenom smanjenju nije protivio već je zatražio naknadu troškova u odnosu na povučeni dio, te je ista potom podneskom od 15. svibnja 2025. konačno uredila tužbeni zahtjev, čime je sud odluku u ovom postupku donio upravo po konačno postavljenom tužbenom zahtjevu jer je sukladno čl. 2. st. 1. ZPP-a vezan granicama tužbenog zahtjeva kakav je u postupku konačno i procesno valjano postavljen, odnosno sud ne smije odlučiti izvan ili preko tako postavljenog zahtjeva.

7. Odredbom članka 190. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 191. stavka 1. istog zakona, određeno je da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka. Odredbom članka 191. stavak 2. ZPP-a predviđena je iznimka takvog pravila prema kojoj bi se tužbeni zahtjev mogao preinačiti ukoliko bi tužitelj zahtijevao iz iste činjenične osnove drugu novčanu svotu zbog okolnosti nastalih nakon podnošenja tužbe, slijedom čega bi preinaka iznimno bila dopuštena ukoliko bi se nakon zaključenja prethodnog postupka ustanovilo postojanje činjenica koje opravdavaju takvu preinaku, a za koje stranke nisu mogle znati ranije bez svoje krivnje, primjerice da je vještak u nalazu i mišljenju ustanovio znatnije odstupanje od

činjenica koje se nisu mogle utvrditi temeljem priležee dokumentacije u spisu, primjerice smanjenje životnih aktivnosti u većem obujmu, zaostalo naruženje i slično. I u takvoj situaciji preinaka ne bi automatizmom bila dopuštena već bi valjalo provesti test razmjernosti, odnosno korisnosti pravne norme o nedopuštanju objektivne preinake tužbe u javnom interesu, kako ne bi došlo do povrede čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine - Međunarodni ugovori, broj 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06, 2/10).

8. Kako je u konkretnom slučaju u odnosu na naknadno utvrđenu visinu nastale neimovinske i imovinske štete, što je utvrđeno provedenim medicinskim i financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, došlo do takvog odstupanja, time su utvrđene nove činjenice gdje tužiteljica preinaku nije mogla učiniti prije zaključenja prethodnog postupka, pa sud smatra kako je riječ o dopuštenoj iznimci koja bi bila opravdana po provedenom testu razmjernosti, slijedom čega je preinaka tužbenog zahtjeva dopuštena kako je to odlučeno u toč. I. izreke, a budući je evidentno kako stranka za predmetno potraživanje odnosno obujam istog nije mogla znati ranije bez svoje krivnje, odnosno vidljivo je kako je bilo potrebno provesti dokaz i medicinskim i financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem te prometno-tehničkim vještačenjem po ovlaštenim sudskim vještacima, obzirom ni sud niti stranke nemaju stručna znanja da bi se navedeno utvrdilo bez navedenog vještačenja.

9. Također, sud ocjenjuje pojedine procesne situacije u parnici u cilju donošenja pravilne i zakonite odluke, pazeći na nužnost pravovremenog pružanja pravne zaštite uz što manji utrošak vremena i dužan je spriječiti one dispozicije koje su same po sebi u suprotnosti sa postojećim pravnim poretom no i one koje su same po sebi dopuštene, ali imaju za cilj da proizvedu nedopuštene pravne posljedice, odnosno kojima stranke zloupotrebljavaju svoja procesna ovlaštenja, te je temeljem odredbe članka 190. stavaka 1. i 2. ZPP-a sud dopustio preinaku obzirom je to svrhovito za konačno rješenje odnosa među strankama, čime je odlučeno kao pod toč. I. izreke.

10. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u potvrdu MUP-a, PU Zagrebačka, I PPP Zagreb od 16. listopada 2020., izvješća o privremenoj nesposobnosti za rad sa lista 7-11 spisa, medicinsku dokumentaciju tužiteljice, dopisi o prekovremenom radu sa lista 12-13 spisa, potvrda o prekovremenom radu sa lista 14 spisa, uvid u presudu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu poslovni broj K-95/21-2 od 26. veljače 2021. proveden je dokaz očevitom na mjestu štetnog događaja, potom dokaz saslušanjem tužiteljice i tuženika kao stranaka, svjedoka Marije Jurić i Renate Kunder, te je proveden dokaz medicinskim vještačenjem po vještaku dr. Davorki Paladino, prometno-tehničko vještačenje po vještaku dipl. ing. Berislavu Šimunoviću te financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o.

11. Na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći sve provedene dokaze sukladno čl. 8. ZPP-a, u njihovoj ukupnosti i svaki zasebno, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev tužiteljice osnovanim kao pod toč. II. izreke.

12. Između stranaka nije sporno da je došlo do nastanka štetnog događaja dana 6. listopada 2020., no sporna je dinamika nastanka istog, osnov i visina utuženog potraživanja, te odgovornost za predmetni štetni događaj, odnosno eventualni doprinos nastanku istog. Također, sporno je i potraživanje tužiteljice na ime izgubljene zarade.

13. Radi utvrđenja dinamike nastanka štetnog događaja, kao i odgovornosti za isti te radi utvrđenja eventualnog doprinosa tužiteljice nastanku štetnog događaja, sud je proveo dokaz očevitom na licu mjesta, saslušanjem tužiteljice i tuženika kao stranaka, svjedoka Marije Jurić i Renate Kunder te dokaz prometno-tehničkim vještačenjem po vještaku dipl. ing. Berislavu Šimunoviću.

14. Tako iz iskaza tužiteljice kao stranke proizlazi kako je na dan štetnog događaja bila na radnom mjestu te je oko 11,40 sati htjela izaći nešto obaviti, došla je do izlaza iz zgrade, vrata su bila već otvorena (pojašnjava da se radi o širokom izlazu), te je zakoračila na nogostup koji se nalazi ispred predmetne zgrade i završila na podu. Iskazuje da joj je krv išla iz predjela glave, ne sjeća se tko je pomogao da se pridigne no zna da je pozvana hitna pomoć. Liječnička pomoć joj je pružena u KB Sestre milosrdnice. Nije vidjela tko ili što ju je udarilo, jedino se sjeća da je do udara došlo sa lijeve strane. Osjećala se loše nakon što je pala te nije razgovarala sa tuženikom, a on je nakon predmetnog udarca bio na mjestu štetnog događaja te isti nije napustio. Iskazuje kako je i prije u gradu znala vidjeti osobe koje upravljaju odnosno kreću se električnim romobilom te napominje kako je njen slučaj bio treći takav slučaj štetnog događaja, no da se radilo o biciklu, a ne o električnom romobilu. Napominje da je nogostup bio suh jer je bio sunčan dan. Nakon što joj je pružena liječnička pomoć, otpuštena je iz bolnice nakon dva dana, te je otišla kod svoje majke budući inače živi sama, a kako bi joj ista pomogla za vrijeme oporavka koji je trajao gotovo pet mjeseci i u kojem razdoblju je svakodnevno trebala njenu pomoć, posebice za pribavu namirnica i kuhanje. Nadalje iskazuje da kao posljedicu predmetnog štetnog događaja osjeća tegobe u vidu povremenih glavobolja, ali da se ne radi o intenzivnim bolovima. Također napominje kako joj se zbog predmetnog štetnog događaja pogoršalo psihičko stanje jer je često u strahu zbog sjećanja na predmetnu situaciju, da je dugo vremena majka s njom izlazila zajedno iz zgrade upravo zbog navedenog straha, a osjeća nelagodu kada hoda gradom i pored nje prođe električni romobil. Napominje da se radi o nezgodnom mjestu na nogostupu u smislu da ne možete kontrolirati tko ili što dolazi s lijeve i desne strane, a na poseban upit suda vezano za prethodne događaje koji su se zbili ispred zgrade gdje se zbio i ovaj štetni događaj, iskazuje da za iste nije znala dok se nije njoj dogodio štetni događaj. Kada pojašnjava na kojoj udaljenosti od zgrade se kretao romobil, da li uz zgradu, sredinu nogostupa ili bliže kolniku, ista iskazuje kako smatra da je morao biti bliže zgradi, no iskazuje kako ga nije vidjela te da se radi o njenom mišljenju. Iskazuje da je zakoračila kroz vrata širine oko 1,5-2 m te smatra da i automobil može proći kroz njih. Pojašnjava kako prije predmetnog štetnog događaja na navedenom mjestu nije bilo postavljeno zrcalo, te je postavljeno nakon predmetnog štetnog događaja, a da je na predmetnom mjestu prije štetnog događaja bilo postavljeno zrcalo s lijeve strane. Iskazuje da je u trenutku štetnog događaja samo nogom krenula na nogostup te da je samo taj dio njenog tijela bio izvan ulaza/izlaza.

15. U dopunskom iskazu danom dana 6. ožujka 2026. tužiteljica navodi kako nakon predmetnog štetnog događaja nije bila sposobna za rad te je koristila bolovanje radi oporavka i liječenja kao posljedice predmetnog štetnog događaja i to tijekom listopada, studenog, prosinca 2020., te siječnja 2021. Napominje kako je predmetna ozljeda evidentirana i prijavljena kao ozljeda na radu, te je tijekom korištenja bodovanja i tijekom nesposobnosti za rad primala puni iznos, no napominje da je uplatu navedenog primila naknadno. Ne sjeća se koji su točni iznosi isplaćivani tijekom korištenja bolovanja, ali je naknadu punog iznosa dobila kasnije. Nije prije štetnog događaja, a niti tijekom korištenja bolovanja povodom predmetnog štetnog događaja ostvarivala neku drugu zaradu po drugoj osnovi. Nadalje, iskazuje kako je, koliko se sjeća, od 2018. bila na raznim projektima gdje je ostvarivala i zaradu za prekovremeni rad kontinuirano od 2018. pa nadalje za svaki mjesec. Ne zna koja je cijena njene satnice niti o kojim mjesečnim iznosima se radilo na ime prekovremenog rada prije predmetnog štetnog događaja. Navedeni iznos u razdoblju korištenja bolovanja nije primala. Pojašnjava kako se konkretno radilo o Europskom projektu usporedbe koji je počeo sredinom 2020., a trebao biti dovršen krajem 2020. uz napomenu kako se predviđeni i ugovoreni rokovi moraju poštivati. Pojašnjava da

se radilo o 10 sati tjedno na ime prekovremenog rada, a u navedeni projekt bila je uključena od početka. Također napominje kako je glavnicu prekovremenog rada 8 sati odrađena subotom, a preostala 2 tijekom radnog tjedna. Navedeni projekt je završen u roku. Netko od stručnjaka iz područja prevođenja postavljen je umjesto tužiteljice u razdoblju kada nije mogla sudjelovati u navedenom projektu zbog korištenja bolovanja kako je to prethodno navela. Točno ime i prezime stručnjaka ne zna. Iskazuje kako je u vrijeme štetnog događaja radila na mjestu višeg savjetnika, a da navedeno radno mjesto podrazumijeva veći opseg poslova ovisno o uputama i naredbama nadređenog. Radila je u službi statistike turizma. Pojašnjava kako pretpostavlja da odluku o projektima donosi glavni ravnatelj, no pojašnjava kako niti zna strukturu i hijerarhiju po kojoj se određuju sudionici na radu svakog pojedinog projekta, a da je ona za takve projekte dobila informaciju primitkom odluke u kojoj je i ona naznačena kao sudionik istog poimenice. Ne zna na koji način se određuje za koje razdoblje i na koje vrijeme je određen prekovremeni rad. Tužiteljica vrši uvid u predanu dokumentaciju koju sud kopira i predaje suprotnoj strani te drugu zadržava za potrebe spisa obzirom je ista u nedostatnom odluku predana na ročištu 9. prosinca 2025. Navedena odluka odnosi se na nju kao i na druge navedene službenike u prijedlogu koji stoji prije odluke na prethodnoj stranici.

16. Tuženik u svom iskazu navodi kako se na dan štetnog događaja vozio na električnom romobilu te je išao u smjeru istok - zapad jer se radi o kratkoj relaciji od njegovog radnog mjesta. Električni romobil koristio je oko godinu prije predmetnog štetnog događaja te iskazuje kako nikada prije nije imao nikakvu sličnu situaciju ili nezgodu. Isto tako napominje kako nakon štetnog događaja gotovo uopće ne koristi romobil zbog situacije koja se dogodila. Pojašnjava kako je električni romobil limitiran na brzinu od maksimalno 25 km/h no da se u trenutku štetnog događaja on kretao i sporije od toga budući se radilo o pločniku, na kojemu se nije moguće kretati brzo zbog drugih sudionika u prometu. Nadalje pojašnjava da se kretao sredinom pločnika i da je tužiteljica prema njegovom dojmu izletila iz predmetnog ulaza na pločnik te je imao vrlo malo vremena za bilo kakvu reakciju. Okrznuo ju je svojim desnim ramenom u njezino lijevo rame te se ona uslijed toga okrenula i udarila glavom u rub zgrade. Nakon što je udarila glavom o zid, pala je odnosno spustila se na oba koljena. Tuženik se zaustavio i ponudio pomoć da se pridigne, pitao je kako je, a potom kod portira predmetne zgrade otišao i obavijestio da je potrebno pozvati hitnu pomoć. Majka tužiteljice nije htjela komunicirati sa tuženikom. Zadržao se do dolaska hitne pomoći i policije te je dao izjavu istoj. Vrijeme je bilo sunčano, suho te su kolnik i pločnik bili suhi. Iskazuje da je na pločniku bilo ljudi prije naleta na tužiteljicu no ne sjeća se broja istih, a da se radilo o ravnom dijelu pločnika. Tuženik pojašnjava kako je izraz da je neuobičajeno blizu vozio znači da je isto bilo neuobičajeno za njega obzirom se inače kreće bliže cesti, odnosno udaljenije od zgrade, a upravo iz straha za mogućnošću ovakve situacije. Također pojašnjava kako se doista radilo o dodiru s ramenom jer bi u suprotnom ravnotežu izgubio i on te pao.

17. Svjedok Marija Jurić u svom iskazu navodi kako je na dan štetnog događaja bila u društvu majke tužiteljice te je ista trebala nešto donijeti svojoj kćeri, ovdje tužiteljici na radno mjestu u Branimirovoj ulici. Došle su do ulaza u zgradu te su čekale tužiteljicu na rubu pločnika i gledale prema ulazu, odnosno izlazu iz zgrade i vidjele tužiteljicu kako dolazi. Po njenom izlasku na pločnik nešto se ili netko zaletio u tužiteljicu i ona je pala na pod. Tek potom su vidjele da se radi o osobi koja je upravljala električnim romobilom. Iskazuje kako je navedenu osobu vidjela tek nakon što je udario u tužiteljicu. Sjeća se kako je pozvana liječnička pomoć, kao i policija, te se zadržala da se uvjeri kako je tužiteljica izvan životne opasnosti i potom je otišla kući dok je majka tužiteljice ostala s njom u bolnici. Iskazuje kako nije čula zvuk električnog romobila, a da je pri prvom koraku tužiteljice na izlasku na pločnik došlo

do sudara odnosno udara romobila na tužiteljicu. Navodi da je tužiteljicu vidjela u trenutku kada je dolazila prema izlazu iz zgrade te da se radilo o hodu mlade osobe, normalnom hodu. Misli kako tužiteljica nije mogla provjeriti situaciju na izlasku iz zgrade jer da bi za to trebala "proviriti s glavom" ili iskoračiti no ista je pri poduzetom koraku srušena i pala je na ugao zgrade, točnije ista se nije cijelim tijelom nalazila niti u ulazu, a niti na pločniku ispred zgrade. Pojašnjava kako osoba koje je upravljala romobilom nije pala pri štetnom događaju te da je usporio i vratio se do tužiteljice te je upitao kako je.

18. Iz iskaza svjedoka Renate Kunder proizlazi kako je na dan štetnog događaja bila u društvu prijateljice iz zgrade, Marije Jurić, te je došla do zgrade u kojoj je tužiteljica radila i zajedno su je čekale ispred zgrade. Pojašnjava da se ispred zgrade nalazi pločnik, a potom dio za parkiranje automobila te su otprilike na tom dijelu i stajale i vidjela je kako tužiteljica ide prema izlazu iz zgrade. Iskazuje kako je tužiteljica zakoračila na nogostup, budući stopalo još nije spustila na nogostup kada je doletilo vozilo, električni romobil, na kojem se nalazila krupnija muška osoba te je udarila u tužiteljicu koja se srušila na pod i pri tome udarila glavom u ugao zgrade, a ista je gotovo cijelim tijelom bila u ulazu zgrade u trenutku štetnog događaja te je tužiteljici jedino noga djelomično bila izvan. Osobu na romobilu nije vidjela niti čula prije štetnog događaja. Iskazuje da se pri dolasku tužiteljica kretala normalnim hodom. Pojašnjava kako vozač romobila nije pao pri štetnom događaju, da je potom stao, odložio romobil, da tužiteljici nije prišao niti je pitao kako je, da nije pozvao policiju niti hitnu pomoć, već je to učinio portir zgrade, da je kontaktirao svog odvjetnika, kako svjedokinja pretpostavlja radi savjeta te da je jedino prokomentirao njoj kao majci tužiteljice "gospođo to se događa". Nadalje pojašnjava kako je osoba na romobilu došla tužiteljici s lijeve strane.

19. U provedenom očevidu dana 26. rujna 2023. tužiteljica je pokazala točno mjesto na kojem se nalazila u trenutku naleta tuženika te je pokazala kako je desnom nogom iskoračila iz ulaza predmetne zgrade na adresi kneza Branimira 19. Nadalje pojašnjava da je potom došlo do naleta tuženika te se ne sjeća daljnjeg tijeka događaja, samo se sjeća da je bila na podu, blizu zida (desna strana) te da je imala otvorenu ozljedu na glavi. Ne sjeća se gdje je bio tuženik nakon štetnog događaja. Ne sjeća se je li provjerila situaciju na pločniku prije izlaska na isti. Također iskazuje kako je donje ogledalo koje se nalazi s desne strane ispred štetnog događaja naknadno postavljeno i to prema njenom zahtjevu, ali ne zna točno kada, jer se bojala izaći iz zgrade. Tuženik navodi kako je u trenutku štetnog događaja, odnosno neposredno prije istog vozio pločnikom otprilike 1m od zgrade, više prema sredini pločnika, napominje kako je tužiteljica naglo izašla iz zgrade uslijed čega ju je ugledao trenutak prije naleta na istu, čime je došlo do okrznuća ramena između tužiteljice i tuženika, uslijed čega se tužiteljica zarotirala, udarila glavom u zid i potom pala. Također iskazuje da je stao oko 5m nakon naleta na tužiteljicu te je zadržao svoju ravnotežu i nije pao. Ne sjeća se kojom brzinom se kretao, ali pojašnjava da romobil može ići do 25 km/h, a koja brzina se primjenjuje i razvija na cesti, a ne na pločniku. Tuženik pojašnjava da je to njegov način vožnje. Isto tako tuženik napominje kako obzirom na prometnu situaciju i svojoj djeci daje uputu da pri izlasku iz haustora uvijek pogledaju neovisno o tome što su na nogostupu, a navedeno im je govorio i prije štetnog događaja. Tuženik navodi da je na pločniku bilo dosta prometno te da je bilo i drugih pješaka. Tuženik napominje kako se sjeća da je tužiteljica pri izlasku iz zgrade bila u komunikaciji sa svojom majkom koja se nalazila na pločniku bliže cesti, a koju poziciju tužiteljica ne spori, no spori da je komunicirala s majkom. Nadalje tužiteljica navodi da je uz njenu majku stala i svjedokinja Marija Jurić, dok tuženik navodi da su iste stajale bliže zgradi nego što tužiteljica tvrdi. Tužiteljica napominje da je iz zgrade izlazila polagano. Punomoćnici stranaka

suglasni su za pregled video snimke sa mjesta štetnog događaja. Vještak tijekom očevida vrši mjerenja.

20. Nadalje, vještak dipl. ing. Berislav Šimunović je u svom nalazu i mišljenju od 27. veljače 2024. naveo kako je u ovom štetnom događaju tužiteljica sa trbuhom i lijevim ramenom došla u kontakt s desnom rukom i ramenom tuženika. U nastavku je došlo do rotacije tijela tužiteljice u desnu stranu, oko uzdužne osi tijela koja prolazi kroz težište, i njenog pada na kolnik. U trenutku ovog kontakta, prednji dio električnog romobila je već bio prošao za oko 0,3 do 0,5 m pored tužiteljice. Naletna brzina električnog romobila tuženika iznosila je oko $v_n \approx 20,2$ km/h. Mjesto naleta se nalazilo 0,8 do 1,0 m južnije od zida zgrade (po širini nogostupa) i po sredini kolničkog ulaza u zgradu na kbr. 19 (po dužini nogostupa). Tuženik je mogao prvi puta ugledati tužiteljicu kada je ona stupila s kolnog ulaza na nogostup, udaljenost prostorno oko 0,8 do 1,0 m, a vremenski oko 0,6 s od mjesta naleta. U tom trenutku tuženik je bio udaljen oko 3,4 m od mjesta naleta, odnosno oko 3 m od linije kretanja tužiteljice pa da je u tom trenutku tuženik i poduzeo radnju kočenja ne bi uspio zaustaviti električni romobil prije mjesta naleta i do ovog štetnog događaja bi došlo. Naime, on je za zaustavljanje imao na raspolaganju put od oko 3 m dok mu je zaustavni put radnjom kočenja bio duži i iznosio oko 8,1 m. Na ovom raspoloživom putu od oko 3 m, tuženik bi radnjom kočenja uspio zaustaviti električni romobil prije linije kretanja tužiteljice i time bi štetni događaj bio izbjegnut da se kretao brzinom manjom od 10 km/h. Nadalje navodi, da je tužiteljica stupivši s kolnog ulaza na nogostup okrenula glavu u lijevu stranu, vidjela bi tuženika na električnom romobilu udaljenog oko 3,4 m od mjesta naleta pa da se tada zaustavila i propustila tuženika, do ovog štetnog događaja ne bi došlo.

21. Obzirom na istaknute primjedbe i prigovore, sud je proveo dokaz usmenim obrazloženjem vještaka dipl. ing. Berislava Šimunovića koji je na ročištu dana 17. listopada 2024. istaknuo kako prosječna brzina kretanja pješaka iznosi od oko 5-6 km/h. Da se tuženik kretao električnim romobilom brzinom čovječjeg hoda izbjegao bi prometnu nesreću radnjom kočenja budući bi mu zaustavni put iznosio od oko 1,5 m. Navodi da je brzinu kretanja romobila utvrdio na način da je udaljenost koju je izmjerio na rekonstrukciji podijelio s vremenom koju je tuženik prešao na romobilu, a što je vidljivo iz snimke štetnog događaja iz čega proizlazi da je brzina kretanja romobila iznosila oko 20,2 km/h. Iz snimke je vidljivo da se tužiteljica kretala normalnim hodom, a što s obzirom na njenu starost iznosi oko 1,4 m/sek odnosno oko 5 km/h. Činjenica da je tužiteljica podigla ruku, neposredno prije štetnog događaja, ne upućuje na njeno brže kretanje već javljanje osobama koje su bile na južnom rubu nogostupa. S obzirom na navedeno u cijelosti ostaje kod pisanog nalaza i mišljenja. Iskazuje da je tužiteljica iskoračivši iz haustora to učinila normalnim korakom, tj. ista nije bila u bržem kretanju, iz čega je zaključio da se kretala normalnim korakom. Upravo položaj tijela tužiteljice koji je bio uspravan ukazuje da je bila u normalnom kretanju. Da je bila u nekom bržem kretanju tijelo tužiteljice bi bilo nagnuto prema naprijed pa bi u tom slučaju dijelovi tijela koji bi došli u kontakt sa tuženikom bili drugačiji od utvrđenih. Da li se tužiteljica kretala brzinom 1,4 ili 1,6 m/sek se ne može očitovati jer se radi o neznatno većim brzinama, ali bi isključio da je bila u nekom bržem kretanju.

22. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužiteljice koja je iskazivala životno, logično te u suglasju sa iskazom svjedoka Marije Jurić i Renate Kunder, kao i u suglasju sa utvrđenjima iz nalaza i mišljenja prometno-tehničkog vještaka jer je iz navedenih iskaza kao i iz nalaza i mišljenja vještaka dipl. ing. Berislava Šimunovića jasno utvrđeno kako se tužiteljica kretala normalnim hodom, a da je do naleta tuženika na nju došlo čim je zakoračila iz haustora, dok se s druge strane tuženik kretao brzinom od oko 20,2 km/h na sat, a da bi nalet na tužiteljicu izbjegao kočenjem da se kretao brzinom manjom od 10 km/h.

23. Nadalje, sud je prihvatio i iskaz tuženika u bitnom dijelu, te i sam tuženik ne tvrdi da se vozio znatno sporije od 25 km/h što je moguća brzina kretanja njegovog romobila već je samo rekao da smatra da se kretao sporije od te brzine zbog drugih sudionika na nogostupu. Sud nije prihvatio iskaz tuženika u dijelu u kojem isti iskazuje da je tužiteljica izletila na nogostup i da se kretao sredinom nogostupa jer navedeno ne proizlazi niti iz njenog iskaza ili iz iskaza svjedoka Marije Jurić i Renate Kunder, niti to proizlazi iz provedenog prometno-tehničkog vještačenja. Također, sud nije prihvatio iskaz tuženika u dijelu u kojem navodi da se kretao sredinom nogostupa jer navedeno ne proizlazi niti iz fotografije 2 i 3 sa lista 139 spisa, niti iz fotografije sa 4 i 5 sa lista 140 i 141 spisa, a koje je vještak izvadio iz snimke nadzorne kamere, na čije korištenje su stranke pristale.

24. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Marije Jurić koja je iskazivala u suglasju sa tužiteljicom kao i sa svjedokom Renatom Kunder te sa utvrđenjima iz prometno-tehničkog vještačenja.

25. Sud je u bitnom dijelu prihvatio i iskaz svjedoka Renate Kunder koja je također iskazivala u suglasju sa tužiteljicom, svjedokom Marijom Jurić i utvrđenjima iz prometno-tehničkog vještačenja, a jedino nije prihvatio iskaz ovog svjedoka u dijelu u kojem ista navodi kako tuženik nije došao do tužiteljice nakon naleta, da je nije pitao kako je jer navedeno ne proizlazi iz iskaza svjedoka Marije Jurić koja je jasno istaknula da je tuženik zaista pristupio tužiteljici i pitao je kako je, čemu je ona osobno posvjedočila dok svjedok Renata Kunder osobno uopće nije komunicirala sa tuženikom, što je i sama iskazala, a što je potvrdio i tuženik.

26. Nadalje, sud je u cijelosti prihvatio izrađeni nalaz i mišljenje vještaka dipl. ing. Berislava Šimunovića koji je objektivno sačinjen, te da je isti pri tome koristio relevantnu prilježću dokumentaciju u spisu, snimku nadzorne kamere, kao i iskaze stranaka te svjedoka Marije Jurić i Renate Kunder te je isti, kako pisani, tako i usmeni nalaz i mišljenje, sačinjen u skladu sa prometno-tehničkom znanošću, a stranke nakon usmenog obrazloženja vještaka nisu isticale daljnje prigovore i primjedbe na isti.

27. Sud je također izvršio uvid u presudu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu poslovni broj K-95/21-2 od dana 26. veljače 2021. kojom je tuženiku izdan kazneni nalog da je kriv što je na dan štetnog događaja olako držeći da do štetnih posljedica neće doći te je pri izlasku tužiteljice iz zgrade na istu naletio električnim romobilom uslijed čega je ista odbačena na tlo i glavom udarila u zid zgrade te koja povreda predstavlja tešku tjelesnu ozljedu čime je isti iz nehaja općeopasnom radnjom izazvao opasnost za život ili tijelo ljudi čime je prouzročio tešku tjelesnu ozljedu neke osobe i počinio kazneno djelo protiv opće sigurnosti opisano u čl. 222. st. 3. u vezi čl. 215. st. 1. i 3. Kaznenog zakona, a kažnjivo po čl. 222. st. 3. Kaznenog zakona te mu je izrečena uvjetna osuda u trajanju od tri godine. Nadalje, rješenjem Općinskog kaznenog suda u Zagrebu poslovni broj K-95/21-50 od dana 5. rujna 2023. obustavljen je kazneni postupak protiv tuženika jer iz provedenog kombiniranog vještačenja provedenog u kaznenom postupku proizlazi kako se kod tužiteljice nije radilo o teškoj tjelesnoj ozljedi.

28. U hrvatskom pravnom sustavu parnični sud je vezan samo za pravomoćnu osuđujuću presudu kaznenog suda u pogledu postojanja kaznenog djela i kaznene odgovornosti počinitelja pa budući da je kazneni postupak obustavljen (jer je u kaznenom postupku utvrđeno da je riječ o lakšim tjelesnim ozljedama, što znači da nema elemenata kaznenog djela koje se progoni po službenoj dužnosti), parnični sud nastavlja samostalno odlučivati o građanskopravnoj odgovornosti za štetu. Obustava kaznenog postupka nipošto ne znači da vozač romobila nije kriv za nesreću – ona samo znači da ozljede ne prelaze prag kaznene odgovornosti, ali su i dalje temelj za građansku odgovornost (deliktну odgovornost za štetu).

29. Odredbom članka 12. stavak 3. ZPP-a propisano je kako je parnični sud vezan isključivo za osuđujuću presudu kaznenog suda u pogledu postojanja kaznenog djela i kaznene odgovornosti.

30. Budući da je kazneni postupak iz 2021. obustavljen iz razloga što ozljede nisu prelazile prag kaznene odgovornosti (nisu utvrđene teške tjelesne ozljede), parnični sud je dužan i ovlašten samostalno utvrditi postojanje građanskopravnog delikta, odnosno protupravnosti, uzročne veze i krivnje sukladno općim pravilima obveznog prava

31. Provedenim parničnim postupkom, sud je utvrdio kako je na dan štetnog događaja 6. listopada 2020. oko 12,00 sati, tužiteljica krenula nešto obaviti izvan radnog mjesta i da je pri izlasku iz haustora zgrade u kojoj radi, zakoračila na nogostup, normalnim hodom, gdje su je čekale majka, ovdje svjedok Renata Kunder i svjedok Marija Jurić, te da je neposredno po trenutku kada je zakoračila na nogostup i jednim dijelom tijela izašla na isti, doživjela nalet električnog romobila na njeno tijelo, a kojim je upravljao tuženik brzinom od 20,2 km/h uslijed kojeg naleta je došlo do rotacije njenog tijela, te je izgubila ravnotežu i pala pri čemu je udarila glavom u kut zgrade iz koje je izlazila, da je potom tuženik zaustavio svoj električni romobil i prišao tužiteljici kako bi je pitao kako je te je zamolio portira navedene zgrade da pozove policiju i hitnu pomoć, kao i da je tužiteljici nakon toga liječnička pomoć pružena u bolnici KB Sestre milosrdnice gdje je zadržana na liječenju dva dana, a potom otpuštena na kućnu njegu.

32. Odredbom čl. 1045. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22, 155/23, dalje ZOO) propisano je da onaj tko drugome uzrokuje štetu dužan je nadoknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, dok je odredbom čl. 1046. ZOO-a propisano da je šteta umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprečavanje njezina povećanja (izmakla korist), i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta). Uzročnost kao pretpostavka odgovornosti za štetu jest veza između štetne radnje, kao uzroka, i nastale štete, kao posljedice. Od više mogućih uzroka koji mogu biti u bližoj ili daljoj vezi s nastalom štetom uzima se u obzir onaj koji je pravno relevantan, jer je adekvatan i tipičan. Tipičan je onaj uzrok koji redovno dovodi do određene štete, za koji životno iskustvo pokazuje da uzrokuje određene štetne posljedice. Isključuju se svi događaji koji su na određeni način ušli u kompleks uzroka koji su prethodili šteti, ali nisu tipični za nastanak takve štete.

33. Sukladno čl. 1046. ZOO-a šteta je umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprečavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta). U konkretnom slučaju tužiteljica upire na neimovinsku i imovinsku štetu koja je proizašla iz predmetnog štetnog događaja.

34. Nadalje, odgovornost za štetu jest odnos u kojem je jedna strana dužna popraviti prouzročenu štetu drugoj strani, a druga je strana ovlaštena zahtijevati takav popravak, dok su pretpostavke odgovornosti za štetu subjekti obveznog odnosa odgovornosti za štetu – subjekt koji je odgovoran za štetu odnosno štetnik, što bi u ovom slučaju bio tuženik, a onaj koji zahtijeva odštetu oštećenik, u konkretnom slučaju tužiteljica. Sljedeća pretpostavka odgovornosti za štetu jest štetna radnja štetnika – tj. štetnik mora počinuti štetnu radnju, a što je u ovom slučaju, nalet tuženika električnim romobilom na tužiteljicu uslijed čega je ista pala na tlo i pri padu udarila glavom u zgradu, te uslijed čega je došlo do nastanka neimovinske i imovinske štete tužiteljici koju potražuje konačno postavljenim tužbenim zahtjevom uključujući i potraživanje na ime izgubljene zarade.

35. Sljedeća pretpostavka odgovornosti jest uzročna veza (kauzalni neksus) – izvršena štetna radnja koja mora kao uzrok proizvesti određenu štetu kao posljedicu, a to je u predmetnom slučaju nalet tuženika električnim romobilom na tužiteljicu uslijed čega je ista pala na tlo i pri padu zadobila tjelesne ozljede kako je to popisano

prethodno u odluci, a iz čega je proizašla nastala neimovinska i imovinska šteta tužiteljici kao posljedica predmetnog štetnog događaja. Naime, bez postojanja uzročne veze između štetne radnje i štete nema niti štetnikove odgovornosti za štetu. Uzročna veza se ne predmnijeva, već oštećenik mora dokazati njezino postojanje. Kauzalni neksus predstavlja vezu koja mora postojati između štetne radnje i štete tako da se šteta javlja kao posljedica štetne radnje. Posljednja pretpostavka odgovornosti jest protupravnost štetne radnje koja bi se ogledala u kretanju tuženika električnim romobilom po nogostupu brzinom od 20,2 km/h, pa kako je nogostup površina namijenjena za kretanje pješaka, a ne vozila, to se tuženik protupravno kretao nogostupom upravljajući električnim romobilom brzinom većom od brzine čovječjeg hoda, budući se po pješačkim površinama smiju koristiti prijevozna sredstva koja ne prelaze brzinu kretanja veću od brzine čovječjeg hoda tj. 5 km/h. Osim toga za napomenuti je da protupravnost ima svoje objektivne elemente (štetna je radnja protivna nekom pravnom pravilu) i svoje subjektivne elemente (štetna je radnja počinjena krivnjom štetnika). Sukladno čl. 1049. ZOO-a krivnja postoji kad je štetnik prouzročio štetu namjerno ili nepažnjom pri čemu sud ukazuje kako je namjera najteža vrsta krivnje jer kad je riječ o namjeri, to znači da štetnik želi uzrok, a to je štetna radnja, ali i posljedicu, a što je šteta prouzročena drugoj osobi. Da bi se utvrdilo da je štetnik postupao namjerno, zahtijeva se da je štetnik postupao znajući i hotimice. Nadalje, nepažnja je druga vrsta krivnje koja se za razliku od namjere određuje objektivno pri čemu se ponašanje učinitelja uspoređuje s ponašanjem drugih ljudi da bi se utvrdilo je li učinitelj pridao nužnu pažnju tj. onu pažnju koja je redovita i uobičajena u kontaktu među ljudima pri čemu razlikujemo krajnju nepažnju ili grubu nepažnju i običnu nepažnju. Krajnjom/grubom nepažnjom postupa onaj štetnik koji u svom ponašanju nije upotrijebio ni onu pažnju koju bi upotrijebio svaki prosječan čovjek, pri čemu se radi o vrlo nerazumnom ponašanju pa se po pravnim posljedicama krajnja nepažnja često izjednačava sa namjerom.

36. Sud ukazuje kako je odredbom čl. 2. st. 1. toč. 28. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (Narodne novine br. 67/08, 48/10, 74/11, 80/13, 158/13, 92/14, 64/15, 108/17, 70/19, 42/20, dalje - ZOSPC) propisano da je vozilo svako prijevozno sredstvo namijenjeno za kretanje po cesti, osim dječjih prijevoznih sredstava, prijevoznih sredstava na osobni ili motorni pogon za osobe s invaliditetom ili starije osobe, ako se pri tom ne kreću brzinom većom od brzine čovječjeg hoda. Za ukazati je kako prosječna brzina čovječjeg hoda iznosi 5 km/h, a što navodi i vještak dipl. ing. Berislav Šimunović u svom nalazu i mišljenju. Obzirom je tuženik tijekom postupka priznao da se njegov električni romobil kreće brzinom od 25 km/h, a prometnim vještačenjem je utvrđeno da se tuženik u trenutku predmetnog štetnog događaja i naleta na tužiteljicu kretao brzinom od 20,2 km/h, to sud smatra kako se u smislu citirane odredbe Zakona radi o vozilu, koje se trebalo kretati po cesti, a ne nogostupu. Tuženika se time ne može smatrati pješakom, jer se kretao vozilom na električni pogon koje ostvaruje brzinu od 25 km/h, koja je znatno veća od prosječne brzine čovječjeg hoda te se ima smatrati vozačem vozila na električni pogon.

37. Za ukazati je kako postoje romobili na osobni pogon i električni romobili koji se kreću snagom vlastitog motora gdje se romobili na osobni pogon, bez električnog motora ne smatraju vozilom, te im je kao takvim zabranjeno kretanje po cesti. Međutim, električni romobili sa motorom koji se kreću snagom vlastitog električnog motora smatraju se vozilom i radi se o prijevoznim sredstvima namijenjenim za kretanje po cesti sukladno odredbi čl. 2. st. 1. toč. 28. ZOSPC-a kako je to prethodno navedeno.

38. Odredbom čl. 2. st. 1. toč. 20. ZOSPC-a je propisano da nogostup posebno uređena prometna površina namijenjena za kretanje pješaka, koja nije u razini s kolnikom ceste ili je od kolnika odvojena na drugi način. Kako je nogostup površina namijenjena za kretanje pješaka, a ne vozila, to se tuženik protupravno kretao

nogostupom upravljajući električnim romobilom brzinom većom od brzine čovječjeg hoda, budući se po pješačkim površinama smiju koristiti prijevozna sredstva koja ne prelaze brzinu kretanja veću od brzine čovječjeg hoda tj. 5 km/h, čime sud smatra da je na strani tuženika isključiva odgovornost za nastanak predmetnog štetnog događaja.

39. Utvrđenje prometnog vještaka da je tužiteljica pri izlasku na nogostup gledanjem lijevo i desno mogla izbjeći navedeni događaj, sud prihvaća kao točan, no ukazuje da tužiteljica kao pješak koji stupa iz zgrade na nogostup, nije dužna očekivati nalet bilo kakvog vozila na nju, a posebice ne brzinom kojom se kretao tuženik, no sud ukazuje kako tužiteljica nije niti stupila cijelim tijelom na nogostup da bi mogla u cijelosti provjeriti prometnu situaciju i druge sudionike na pločniku jer je prema svim utvrđenjima iz postupka, a kako je to prethodno pojašnjeno, tek zakoračila na nogostup kada je došlo do naleta vozila kojim je upravljao tuženik. Naime, vozači romobila su dužni kretati se brzinom pješaka i voditi računa o sigurnosti pješaka jer se nogostup primarno smatra površinom namijenjenom pješacima. Svaki nalet brzinom većom od brzine hoda (otprilike 5 km/h), čak i ako je unutar općeg ograničenja, tretira se kao propust vozača i neprilagođena brzina.

40. Vozilo tj. električni romobil koji se kreće brzinom od 20,2 km/h po nogostupu koji je površina namijenjena za kretanje pješaka predstavlja opasnu stvar. U slučaju štete izazvane opasnom stvari tj. električnim romobilom u pokretu, koju pretrpe osobe, odgovara se temeljem odredbe čl. 1045. st. 3. u svezi čl. 1063. i čl. 1064. ZOO-a po načelu objektivne odgovornosti, dakle bez obzira na krivnju, a uzročnost se predmnijeva. Odredbom čl. 1063. ZOO-a je propisano da šteta nastala u vezi s opasnom stvari smatra se da potječe od te stvari, osim ako se dokaže da da one nisu bile uzrok štete (tako i Vrhovni sud RH je u odluci br. Rev-4984/2019 od 10.12.2019., br. Revr 842/11 od dana 6.7.2011.)

41. Kod objektivne odgovornosti za štetu teret dokaza leži na vlasniku opasne stvari tj. tuženiku, a tuženik se može osloboditi odgovornosti ako dokaže da je šteta nastala zbog više sile ili isključive radnje treće osobe ili oštećenika, te ukoliko radnju nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao ni izbjeći ni otkloniti čime su uvjeti za oslobođenje tuženika od odgovornosti za štetu, da je šteta nastala isključivom radnjom treće osobe ili oštećenika i okolnost da štetni događaj tuženik nije mogao predvidjeti, ni izbjeći, ni otkloniti. Štetni događaj nije nastao zbog više sile, niti je nastao isključivom radnjom oštećenice, a niti se radi o radnji koja se nije mogla predvidjeti i čije posljedice tuženik nije mogao otkloniti ili izbjeći.

42. U odnosu na eventualni doprinos tužiteljice nastanku predmetnog štetnog događaja sukladno čl. 1092. ZOO-a sud ukazuje kako je nogostup javna prometna površina namijenjena primarno kretanju pješaka. Stoga pješak, stupajući na nogostup, opravdano očekuje potpunu sigurnost od naleta bilo kojeg vozila. Tužiteljica kao pješakinja nije imala obvezu propuštati vozila na nogostupu, niti je njezino stupanje na površinu namijenjenu pješacima moglo biti neoprezno na način da bi to opravdalo ili umanjilo krivnju tuženika koji je tom površinom upravljao motornim sredstvom. Da bi postojao doprinos oštećenika, njegovo ponašanje mora biti u izravnoj uzročnoj vezi s nastankom štete (mora predstavljati suuzrok). Pješak nema zakonsku obvezu gledati lijevo-desno ili provjeravati promet prije stupanja na pločnik/nogostup (za razliku od stupanja na kolnik ili obilježeni pješački prijelaz). Navodni "neoprez" pješakinje pravno je irelevantan jer se ne nalazi u sferi protupravnosti. Ponašanje tužiteljice koja je stupila na pločnik ne može se smatrati suuzrokom štetnog događaja. Pravni standard "neopreznog stupanja" može se primijeniti isključivo na situacije kada pješak stupa na kolnik (površinu namijenjenu motornim vozilima). Zahtijevati od pješaka da s istim oprezom stupa na nogostup značilo bi prebacivanje zakonskog tereta odgovornosti s vozača vozila na pješaka, što je u suprotnosti s temeljnim načelima odgovornosti za štetu. U ovom konkretnom

slučaju šteta nije nastala radnjom tužiteljice, već radnjom tuženika budući je tuženik vozilom tj. električnim romobilom naletio na tužiteljicu uslijed čega je ista zadobila tjelesne ozljede.

43. Kako je nogostup površina koja se nalazi ispred zgrade namijenjena za izlazak i kretanje pješaka, za ukazati je kako se ne radi o nekoj nepredvidivoj pojavi koju tuženik nije mogao predvidjeti, izbjeći ili otkloniti. Upravo suprotno, tuženik je vozeći se brzinom od preko 20 km/h, po nogostupu znao da može ozlijediti pješake i svjesno je poduzeo takvu radnju, ne mareći za sigurnost pješaka na nogostupu ili je olako smatrao da će bilo kakvu opasnost izbjeći i da do štetnog događaja bilo koje vrste ne može doći.

44. Kako je nesporna činjenica da se tuženik nedozvoljeno kretao električnim romobilom brzinom od većom od 20 km/h po nogostupu, te da je uslijed nedozvoljene i protupravne vožnje električnim romobilom naletio na tužiteljicu, kojom prilikom je ista pala i zadobila tjelesne ozljede. Činjenica da je tuženik naletio na tužiteljicu i nanio joj ozljede koje su ostavile 5 % trajnih posljedica, kako će to biti pojašnjeno u nastavku obrazloženja ove presude po provedenom medicinskom vještačenju, sama po sebi dokazuje da se kretao brzinom znatno većom od brzine pješaka. Da se kretao propisanom brzinom hoda, mogao se trenutno zaustaviti pri pojavi pješaka. Odredbe Zakona o sigurnosti prometa na cestama obvezuju vozače osobnih prijevoznih sredstava na ekstremni oprez i striktno prilagođavanje brzine uvjetima na nogostupu, odnosno kretanje isključivo brzinom pješaka. Teret dokaza da je brzinu prilagodio i da je poduzeo sve radnje za izbjegavanje štetnog događaja leži na tuženiku (članak 1045. stavak 1. ZOO-a). Sud nalazi da tuženik nije dokazao postojanje ijedne eksculpirajuće okolnosti, dok sam intenzitet naleta i nastale ozljede indiciraju neprilagođenu brzinu. Vozač romobila, ovdje tuženik, time snosi isključivu odgovornost za štetni događaj, jer je upravljao vozilom na pješačkoj površini suprotno prometnim propisima, dok se u radnjama tužiteljice ne stječu elementi skrivljenog ili objektivnog doprinosa nastanku štete.

45. Radi utvrđenja visine neimovinske i imovinske štete na ime tuđe pomoći i njege, te radi utvrđenja opravdanosti izgubljene zarade, sud je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke, te medicinskim vještačenjem po vještaku dr. Davorki Paladino i financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o.

46. Tako iz nalaza i mišljenja vještaka dr. Davorke Paladino od 8. studenog 2022. proizlazi kako je dana 6. listopada 2020. tužiteljica stradala u predmetnom štetnom događaju kada je zadobila udarno-dernu ranu čela, potres mozga, krvarenje pod meku moždanu opnu čeono desno te natučenje i oguljotine oba koljena. Trajne posljedice, koje se manifestiraju u vidu posttraumatskih glavobolja, uzrokuju smanjenje opće životne aktivnosti za 5%. Strah tzv. primarni, u samoj situaciji ugroženosti i istovremenog tjelesnog ozljeđivanja je izostao. Sekundarni strah, karakteriziran brigom za zdravlje i ishod liječenja, jačeg intenziteta je trajao 2 dana, srednjeg intenziteta u trajanju 3 dana, manjeg intenziteta još mjesec dana, kumulativno. Bol jačeg intenziteta tužiteljica je imala 2 dana, srednjeg 5 dana, a manjeg još 10 dana. Povremene glavobolje su sastavni dio trajnih posljedica. Tuđa pomoć je bila potrebna tužiteljici dva tjedna po 3 sata dnevno, za vrijeme mirovanja kod kuće, te još dva tjedna 3 puta po 2 sata tjedno, radi izbjegavanja većih fizičkih naprezanja.

47. Obzirom na istaknute prigovore i primjedbe na predmetni nalaz i mišljenje, sud je proveo dokaz usmenim obrazloženjem vještaka dr. Davorke Paladino na ročištu održanom dana 16. ožujka 2023. kojom prilikom je ista navela kako je na ročištu izvršila uvid u medicinsku dokumentaciju u spisu i svoj nalaz i mišljenje od 8. studenog 2022., te na primjedbe zastupnika tuženika. Navodi kako je pregledala tužiteljicu i izvršila uvid u medicinsku dokumentaciju koja je citirana u nalazu i

mišljenju. Tužiteljica je stradala 6. listopada 2020. na način opisan u tužbi te je opservirana u KBC Sestre milosrdnice do 7. listopada 2020., gdje su i postavljene dijagnoze, uz natučenja, potres mozga i krvarenje pod meku moždanu opnu čeonu desno. U otpusnom pismu, između ostalog, navedeno je da svijest nije gubila, događaj ne rekonstruira, žali se na mučninu. Učinjen hitni CT mozga koji je pokazao hiperdenzitet uz pentori desno - ne može se isključiti da pripada lamelarnom hemoragičnom sadržaju. Kontrolni CT mozga je pokazao regresivnu dinamiku opisanog krvarenja. Navodi kako se iz ova dva nalaza može iščitati da je u prvom postavljena sumnja na krvarenje u području desnog pentorija, dok je u drugom nalazu opisana "regresivna dinamika opisanog krvarenja" što upućuje da se nije radilo samo o sumnji, nego stvarno o krvarenju. Kod ocjene trajnih posljedica, uvažila je taj podatak te je on, uz potres mozga, vjerodostojan pokazatelj daljnjih subjektivnih tegoba koje tužiteljica ima i koje joj smanjuju opću životnu aktivnost za 5% te iz tog razloga, u cijelosti ostaje kod svog nalaza i mišljenja. Tužiteljica je oborena od romobila, pri čemu je pala i udarila čelom o pod. Svijest nije gubila. Događaj ne rekonstruira i žali se na mučninu. Navedeno je opisano u otpusnom pismu. Tijekom pregleda tužiteljice za potrebe vještačenja, ona je izjavila da misli da je u nezgodi kratkotrajno izgubila svijest, da se samo sjeća da je koraknula, a nakon toga da je bila na podu. Imala je mučninu i nagon na povraćanje. Sve navedeno upućuje na stanje iza potresa mozga. Napominje, ne postoji objektivna metoda i način da se utvrdi potres mozga, objektivno bi bilo da je druga osoba vidjela gubitak svijesti. Nadalje, navodi da je bipolarni afektivni poremećaj bolest koja govori o poremećaju raspoloženja koje oscilira od maničnog do depresivnog stanja. Ta dijagnoza nije utjecala na ocjenu od 5% jer te smetnje nisu uzete u obzir.

48. Sud je u cijelosti prihvatio izrađeni nalaz i mišljenje vještaka dr. Davorke Paladino obzirom je isti izrađen po stručnoj osobi nakon izvršenog uvida u potrebnu dokumentaciju, a nalaz i mišljenje, kako pisani tako i usmeni, valjano je obrazložen, dan u suglasju sa suvremenim dostignućima medicinske znanosti. Naime, vještak je detaljno opisao ozljede koje je tužiteljica zadobila nalazeći uporište za ocjenu istih u medicinskoj dokumentaciji te je na temelju nedvojbeno utvrđenih ozljeda dao ocjenu fizičkih bolova, straha, zaostalih trajnih posljedica, te potrebom i opsegom tuđe pomoći, slijedom čega je predmetno vještačenje u cijelosti objektivno i prihvatljivo te stranke na isto nisu isticale daljnje prigovore i primjedbe.

49. Nadalje, u odnosu na potraživanje na ime izgubljene zarade, sud je proveo uvid u priležecu dokumentaciju sa lista 12-14 te 214 spisa (navedeni dokument je bio poledina lista 12 i 13 spisa koji omaškom nije ispisan i dostavljen tuženiku uz tužbu) te dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještaku Petri Blašković koja u svom nalazu i mišljenju od 29. travnja 2025. navodi kako na temelju stanja u spisu i raspoložive dokumentacije i ukoliko sud zauzme stav da bi tužiteljica ostvarila sate prekovremenog rada da nije bilo štetnog događaja, izgubljena zarada tužiteljice po osnovi prekovremenog rada kod poslodavca u razdoblju od 6. listopada 2020. do 31. prosinca 2020. iznosi bruto 1.826,88 eura. Obzirom na istaknute primjedbe na nalaz i mišljenje, sud je na ročištu održanom dana 9. prosinca 2025. proveo dokaz usmenim obrazloženjem vještaka Petre Blašković koja je tom prilikom istaknula kako ostaje pri nalazu i mišljenju od 28. travnja 2025., a vezano za prigovor tuženika da bi izračun izgubljene zarade trebao biti neto iznos bez javnih davanja u spis i za stranke predaje i takav izračun sukladno stavu tuženika.

50. Što se tiče uvida u navedenu relevantnu dokumentaciju, a koju svojim iskazom potkrepljuje tužiteljica te je iskaz iste u suglasju sa navedenom dokumentacijom, sud ukazuje kako iz iste evidentno proizlazi kako je tužiteljica bila angažirana za prekovremeni rad na projektu EG-19 PPP dana collection 2020 dok je visina istog u bruto iznosu utvrđena provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem čime je sud i u pogledu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na ime

izgubljene zarade utvrdio navedeno potraživanje osnovanim u visini od 1.826,88 eura bruto, čime je odlučeno kao u točki II. izreke.

51. Stranke nisu isticale daljnje prigovore i primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka Petre Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. slijedom čega je sud navedeno vještačenje u cijelosti prihvatio obzirom je isto sačinjeno stručno, objektivno i u skladu s pravilima financijske znanosti i prakse, gdje je pri izradi nalaza i mišljenja vještak vršio uvid u priloženu dokumentaciju u spisu, a u nalazu nema nikakvih nelogičnosti i proturječnosti.

52. Slijedom svega navedenog i dokumentacije koja prileži spisu te iz provedenih dokaza, proizlazi da je povrijeđeno pravo osobnosti tužiteljice na tjelesno i duševno zdravlje, čime je istoj nastala neimovinska šteta u smislu čl. 19. st. 2. u svezi s čl. 1046. ZOO-a.

53. Utvrđena težina povreda i okolnosti u slučaju opravdavaju dosuđenje pravične novčane naknade za neimovinsku štetu sukladno čl. 1100. st. 1. ZOO-a. Naime, u slučaju kumulacije više povreda prava osobnosti, kao što su u konkretnom slučaju pravo na tjelesno i duševno zdravlje, za tako međusobno povezane i isprepletene oblike tih povreda, ukazuje se opravdanim dosuditi jedan iznos pravične novčane naknade za sve utvrđene oblike neimovinske štete.

54. Sud je raspravljao i utvrdio činjenice koje je tužiteljica navela u tužbi: fizičke bolove, strah, te zaostale trajne posljedice budući su one u smislu odredbe čl. 1100. st. 1. ZOO-a kriteriji (mjerila), odnosno kvalifikatorne okolnosti koje utječu na visinu pravične novčane naknade za pretrpljenu neimovinsku štetu.

55. Naime, kada je riječ o dosuđenju pravične novčane naknade neimovinske štete, za istaknuti je da pravična novčana naknada nema samo kompenzacijsku već i satisfakcijsku funkciju, gdje su navedene funkcije pravične novčane naknade fokusirane na oštećenika i potrebu da se on barem približno dovede u stanje u kojem je bio prije poduzimanja štetne radnje i nastupanja njezinih štetnih posljedica.

56. Za istaknuti je kako je tužiteljica nedvojbeno bila sudionikom predmetnog štetnog događaja, da je ista zadobila tjelesne ozljede pobliže opisane u priležećoj medicinskoj dokumentaciji te da je za predmetni štetni događaj isključivo odgovoran tuženik, kao i da su zadobivene ozljede zahtijevale od tužiteljice mirovanje i primjenu adekvatnog liječenja kako bi došla u stanje u kojem je bila prije nastupanja štetnih posljedica predmetnog događaja, odnosno prije zadobivenih ozljeda, pretrpljenog straha i fizičkih bolova kao i zaostalih trajnih posljedica.

57. Uzimajući u obzir sve navedene činjenice, a posebice vrstu ozljeda, trajanje i intenzitet fizičkih bolova, pretrpljeni strah, te zaostale trajne posljedice prema utvrđenju vještaka dr. Davorke Paladino, a čiji je nalaz i mišljenje sud u cijelosti prihvatio kako je to prethodno pojašnjeno, te neugodnosti koje je tužiteljica trpjela tijekom liječenja, kao i trajanje i intenzitet fizičkih bolova i straha, opseg trajnih posljedica u odnosu na smanjenje životnih aktivnosti, to sud smatra kako tužiteljici pripada pravo na naknadu štete zbog povrede prava osobnosti u vidu povrede na duševno i tjelesno zdravlje temeljem odredbe čl. 1100. st. 1. i 2. ZOO-a, u ukupnom iznosu od 2.430,91 eura pri čemu sud ukazuje kako je pri određivanju visine pravične novčane naknade uzeo u obzir i promjene u vrijednosti valute Republike Hrvatske uzrokovane inflatornim kretanjima koja su intenzivna posljednjih nekoliko godina, te se koristio i podacima Državnog zavoda za statistiku o stopi inflacije mjerenoj indeksom promjena potrošačkih cijena u odnosu na 2020. od posljednje promjene Orijentacijskih kriterija gdje su se troškovi života u više navrata povisili u svim segmentima, kako u Republici Hrvatskoj tako i u globalnim razmjerima. Sud ističe kako je ove okolnosti uzeo u obzir i kod odmjeravanja visine cijene sata za tuđu nestručnu pomoć, kako je to navedeno u nastavku obrazloženja.

58. Temeljem čl. 1095. st. 1. ZOO-a, tko drugome nanese tjelesnu ozljedu ili mu naruši zdravlje, dužan je naknaditi mu troškove oko liječenja i druge troškove u vezi s time.

59. Time je sud našao osnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice s osnova imovinske štete na ime tuđe pomoći i njege u visini od 270,00 eura. Prema odredbama čl. 1089. st. 2. ZOO-a tužiteljica ima pravo na naknadu troškova neophodne tuđe pomoći i njege prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke prema neto zaradi osobe koja bi u mjestu u kojem je tuđa pomoć i njega pružana bila sposobna pružiti takvu uslugu. Tužiteljica ima pravo na naknadu štete za tuđu pomoć i njegu i onda kada je ta pomoć pružena besplatno, što je ovdje slučaj (tužiteljica nije dostavila račun ovlaštene ustanove za pružanje takvih usluga) uz naznaku da se radilo o pružanju tuđe pomoći i njege nakon liječničke obrade te otpusta kući, a po zadobivenim ozljedama.

60. Sud je prema slobodnoj ocjeni, a primjenom čl. 223. ZPP-a i čl. 10. ZPP-a, jer bi svaki drugi način utvrđivanja uzrokovao nerazmjerne troškove, a također bi postupak u ovoj pravnoj stvari bio nepotrebno produžen, imajući u vidu domicil tužiteljice i cijenu radne snage koja je sposobna pružiti slične usluge, a sve bez poreznog opterećenja, utvrdio da je cijena jednog sata za pružanje pomoći i njege primjerena u iznosu od 5,00 eura.

61. Iz nalaza i mišljenja utvrđeno je kako je tužiteljici bila potrebna tuđa pomoć i njega u trajanju od 54 sati, a koju pomoć je istoj pružala majka te se ista sastojala u pomoći pri obavljanju osobne higijene, odijevanja, hranjenja, dok je cijenu sata u visini od 5,00 eura utvrdio sud, kako je to prethodno navedeno, to tužiteljici, a temeljem čl. 1089. st. 2. ZOO-a u svezi odredbe čl. 223. ZPP-a pripada pravo na iznos naknade štete za tuđu pomoć u visini od 270,00 eura kako je to ista i zatražila tužbenim zahtjevom od 15. svibnja 2025. čime je odlučeno u točki II. izreke.

62. Nadalje, tužiteljica je sukladno čl. 1095. st. 1. ZOO-a potraživala od tuženika i naknadu štete zbog izgubljene zarade obzirom je ista kao posljedicu iza predmetnog štetnog događaja bila privremeno nesposobna za rad, a koju osnovanost i uzročno posljedičnu vezu između zadobivenih tjelesnih ozljeda u predmetnom štetnom događaju i korištenja bolovanja je sud utvrdio uvidom u list 7-11 spisa na kojim se nalaze izvješća o privremenoj nesposobnosti za rad koje bolovanje je započelo 6. listopada 2020., a završeno 12. siječnja 2021. (tužiteljica je izgubljenu zaradu potraživala za razdoblje od 6. listopada 2020. do 31. prosinca 2020.), kao i uvidom u list 12-13 te 214 spisa, kako je to prethodno pojašnjeno, a visinu provedenim vještačenjem po vještaku Petri Blašković, koji je nalaz i mišljenje sud u cijelosti prihvatio, a sukladno čijem nalazu i mišljenju je tužiteljica i postavila tužbeni zahtjev u odnosu na navedeno potraživanje kako to stoji u točki II. izreke.

63. Sud ovdje ukazuje da je slijedom provedenog postupka utvrđeno postojanje navedenih elemenata uz utvrđenu osnovu tužbenog zahtjeva, odnosno nastalu štetu na način opisan u tužbi, a da je visina tužbenog zahtjeva utvrđena provedenim medicinskim i financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem u ukupnom iznosu od 4.527,79 eura pa kako sud smatra da je tužiteljica dokazala postojanje svih elemenata pretpostavki odgovornosti za štetu prema čl. 1045. ZOO-a, to je valjalo usvojiti tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti, čime je odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

64. Sud ističe da je zaključkom sa sastanka predsjednika Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova održanog u Šibeniku, broj Su-IV-155/16 zaključeno da zatezne kamate na iznos naknade neimovinske štete teku od dana podnošenja zahtjeva u mirnom postupku odgovornom osiguratelju, a ako takav zahtjev nije bio podnesen, onda od podnošenja tužbe, i to za onu štetu koja je u tom trenutku nastala, odnosno, koja je u tom trenutku po redovnom tijeku bila predvidiva (tako i Rev 1056/2017-3 od 27.

travnja 2021. i Rev-1721/2015 od 23. ožujka 2022.). Slijedom navedenog, obzirom na izražena mišljenja u odlukama Vrhovnog suda RH, sud ukazuje kako time tužiteljica ima pravo na zatezne kamate na neimovinsku štetu od trenutka podnošenja odštetnog zahtjeva odnosno tužbe, kako je to tužiteljica i zatražila konačno postavljenim tužbenim zahtjevom, čime su iste dosuđene od 17. veljače 2021. te je odlučeno kao u točki II. izreke.

65. Odredbom čl. 1086. ZOO-a obveza naknade štete smatra se dospelom od trenutka nastanka štete čime sud ukazuje kako tužiteljica ima pravo na zatezne kamate na imovinsku štetu na ime tuđe pomoći i njege od trenutka nastanka iste no kako ista kamate potražuje i od kasnijeg datuma odnosno od podnošenja tužbe što je povoljnije za tuženika, to su zakonske zatezne kamate dosuđene tužiteljici od 17. veljače 2021. do isplate, čime je odlučeno kao u točki II. presude.

66. Nadalje, u odnosu na zatražene zakonske zatezne kamate na ime izgubljene zarade u iznosu od 1.826,88 eura, sud ukazuje kako tužiteljica ima pravo na iste od dana nastanka navedenih troškova, kako to tužiteljica i potražuje (na iznos od 568,22 eura od dana 15. studenog 2020. do isplate, na iznos od 595,30 eura od dana 15. prosinca 2020. do isplate, te na iznos od 663,36 eura od dana 15. siječnja 2021. do isplate – sve prema utvrđenjima iz provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja), to je sud udovoljio i tom zahtjevu tužiteljice i odlučio kao u točki II. izreke.

67. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena je sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a, te odredbi čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 156/22) i čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 155/23).

68. Odluka o troškovima, temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, čl. 155. ZPP-a, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika rad (Narodne novine broj 142/12, 108/14, 126/22, 138/23, dalje Tarifa) te priloženom troškovniku, sve sukladno vrijednosti predmeta spora od 4.527,79 eura prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu dok je stopa zatezne kamate na trošak određena sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a. Tužiteljici je tako priznat trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 5.425,73 eura i to na ime sastava tužbe prema Tbr. 7/1 te podneska od 22.7.2021., 16.12.2022., 2.4.2024. i 15.5.2025. prema Tbr. 8/1 za svaku radnju u iznosu od po 200,00 eura, potom za sastav podneska od 27.9.2021., 29.12.2022., 26.10.2023., 30.7.2024. i 12.11.2025. prema Tbr. 8/3 za svaku radnju u iznosu od po 100,00 eura, te za zastupanje po odvjetniku na ročištima dana 16.9.2021., 20.1.2022., 7.6.2022., 6.10.2022., 16.3.2023., 26.9.2023. (očevid), 2.7.2024., 17.10.2024., 9.12.2025., 6.3.2026. i 25.8.2026. prema Tbr. 9/1 za svaku radnju u iznosu od po 200,00 eura, sve uz pripadajući PDV 25%, čemu je valjalo pridodati i trošak medicinskog vještačenja u iznosu od 199,08 eura, financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 199,08 eura, pristup vještaka na ročište u iznosu od 16,59 eura, trošak predujma za očevid i prometno vještačenje u iznosu od 185,98 eura te trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 200,00 eura sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 9/21, 51/23) uz napomenu kako sudska pristojba na tužbu iznosi 98,46 eura, a na presudu 165,27 eura, no kako je tužiteljica na ime sudskih pristojbi potraživala iznos od 200,00 eura, a u kojem okviru sud može odlučivati, to je istoj i priznat navedeni trošak u zatraženom iznosu kako je to prethodno navedeno, što ukupno iznosi 5.425,73 eura, čime je odlučeno kao pod toč. III. izreke u odnosu na trošak tužiteljice i u točki IV. izreke u odnosu na trošak tuženika sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a.

69. Tužiteljici nije priznat trošak pristupa na ročište 13.2.2025. obzirom je isto odgođeno o čemu su stranke obaviještene pisanim putem prije održavanja istog.

70. Odluka o tijeku zateznih kamata na trošak parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a.

Zagreb, 1. listopada 2026.

Sudac:
Vlatka Toplak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u 3 istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. tužiteljici po pun. uz sudsku pristojbu na tužbu i presudu
2. tuženiku po pun.
3. spis

U Zagrebu, dana 1. listopada 2026. godine

Viši sudski savjetnik-specijalist: Lidiya Đogaš Batovanja

Broj zapisa: **9-3088d-f8106**

Kontrolni broj: **0d348-f50ff-ddca5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.